

INTERVJU / Janja Garnbret, najboljša slovenska športnica

Pogreša tekme, a ne za vsako ceno

Uroš Šemrov

V večkratna svetovna prvakinja v **športnem plezanju** Janja Garnbret bi bila v olimpijski disciplini, mešanici hitrosti, balvanskega in težavnostnega plezanja, prva favoritinja olimpijskih iger v Tokiu, če zaradi epidemije koronavirusa ne bi odpadle. Njene delnice bi najvišje kotirale tudi med slovenskimi olimpijci, saj se nihče med njimi ne bi tako smelo spogledoval z zlato olimpijsko kolajno kot najboljša slovenska športnica. Enaindvajsetletna Korošica, ki je konec minule sezone zamenjala trenerja, Gorazda Hrena je nadomestil Roman Krajnik, priznava, da bi v teh dneh raje čutila tekmovalni adrenalin, bivala v olimpijski vasi in prvič v karieri doživela olimpijsko vzdušje.

Zakaj ste se odločili za menjavo trenerja?

Ko sem uspešno opravila maturo, sem si želela, da bi tako na treningu kot v zasebnem življenju več časa preživela s partnerjem Domnom Škoficem. Večino časa sem preživela v Radovljici, doma in na treningu v Velenju pa sem bila vse manj. Odločila sem se, da grem na svoje, na Gorenjskem pa sem potrebovala svojega trenerja. Romana poznam od časov, ko je bil selektor članske reprezentance. Tedaj sva sicer sodelovala bolj malo, a smo se imeli enkrat na teden na skupnem treningu lepo. Ko se je Roman s službovanja v Avstriji vrnil v Slovenijo, sem začutila, da bi bil lahko primeren trener. Skupno sodelovanje je pokazalo, da sem se odločila prav, saj enako razmišljava, oba pa sva tudi perfekcionista.

Je Gorazd Hren podprl vašo odločitev?

Z Gorazdom sem sodelovala praktično od začetka športne poti, ko sem pri desetih letih iz Slovenj Gradca prišla trenirat v Velenje. Verjamem, da razume, da sem v tem času odrasla, da imam svoje mišljenje, si ustvarjam svoje življenje ter da so se najine poti ločile.

Prejšnji teden ste se najboljši slovenski športni plezalci zbrali v

Kopru, kjer ste imeli simulacijo tekmovanja. Kakšni so bili občutki?

Ker imava z Romanom svoj program, se pred tem nisem mogla udeležiti prvih dveh reprezentančnih zborov. Tokrat sem imela čas, v Kopru pa sem uživala. Malce nenavadno je bilo po daljšem času doživeti simulacijo tekme, tako da je bil malenkostno prisoten tudi tekmovalni adrenalin.

Verjamate, da se bo mednarodna sezona začela 21. avgusta v Briançonu?

Po naravi sem optimistična, glede prve tekme v Briançonu pa sem bolj pesimistična. Trenutno se mi zdi bolj realno, da bodo prve tekme konec leta, morda od oktobra naprej. Želim si, da se tekmovanja končno začnejo. A ne za vsako ceno. Če bo tekma, bodo veljala stroga pravila. Ne bo gledalcev, uporabljati bomo morali zaščitne maske, vsak bo moral imeti svojo varnostno vrv, potrebno bo razkuževanje. Težko bo obdržati fokus zgolj na svoje plezanje, saj bo moral biti vsak pozoren na številne druge dejavnike.

Kako težko se je, ko ni tekmovanj, vsak dan motivirati in trenirati z maksimalno zavzetostjo?

Zelo težko. Na začetku epidemije je bila najhujša negotovost, ali olimpijske igre bodo ali ne. Spraševala sem se, ali bom morala biti avgusta maksimalno pripravljena. Po predstavitvi iger je bilo breme manjše. Lahko sem nemoteno trenirala. Ves čas pa so bila prisotna motivacijska nihanja, saj kar naenkrat pred seboj nisem imela več cilja. V težkih časih mi je veliko pomagal Roman, saj sva bila na zvezi vsak dan. Za motivacijo sva se dogovorila, da bom poskušala avgusta, torej v času, ko naj bi bile na sporedu olimpijske igre, doseči maksimalno raven pripravljenosti. V tem času sem se najbolj posvetila treningu hitrosti, ki je moja najslabša disciplina, ob tem pa obdržati vrhunski nivo tudi v balvanskem in težavnostnem plezanju.

Ali ste v težkih časih kaj spremenili pogled na svet?

Imela sem precej več časa za pre-

mišljanje. Znašla sem se v položaju, v kakršnem še nisem bila. Ker se je izkazalo, da se lahko vsaka stvar spremeni čez noč, sem začela bolj ceniti stvari, ki so se mi zdele doslej samoumevne, in v njih uživati. Ker imava z Domnom doma steno, sva imela srečo, da sva lahko praktično od začetka karantene ves čas trenirala.

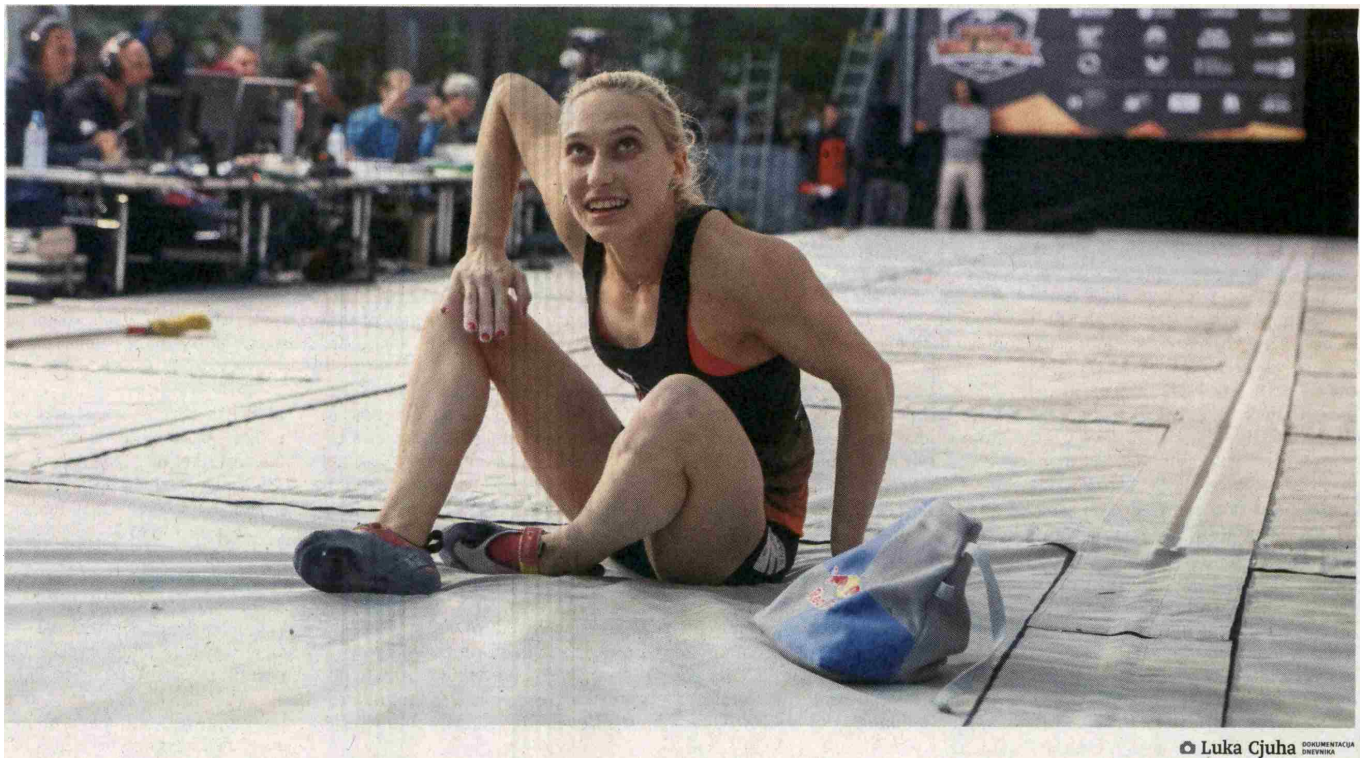
Kako je s sponzorji? Vam v težkih časih stojijo ob strani?

Ponosna in srečna sem, da imam ob sebi zveste sponzorje. To so Red Bull, Adidas in Avtohiša Klemenčič. Ves čas smo v kontaktu in imamo res dober odnos.

Ste bili v času epidemije deležni pozornosti, kakršno si zasluži najboljša športna plezalka na svetu in zaporedna slovenska športnica leta?

Kakšno pozornost bi si zaslužila, niti ne vem. Čutila sem podporo najbližjih, zapostavljena vsekakor nisem bila. ×

Ker se je izkazalo, da se lahko vsaka stvar spremeni čez noč, sem začela bolj ceniti stvari, ki so se mi zdele doslej samoumevne, in v njih uživati.

Luka Cjuha DOCUMENTACIJA DNEVNIK